

Pas a desnivell

Diguem blat després de lligar el sac

Per al ciutadà ras, per a tots els qui formem en la infanteria de la història, la proliferació de sigles indicadores de partits polítics ens mareja una mica. Diuen que a les víctimes de fam i de set, donar-los de cop i volta menjar i beguda a cor què vols els pot ésser fatal; s'ennueguen, es tapen, sofreixen perilloses reaccions de l'organisme. Ens passa això. Després de tants anys d'abstinència, ens paren la taula de sobte amb un bé de Déu de partits que ens tenen com al pobre ase d'en Buridan: irresoluts i espalmats per haver de decidir-nos enmig de tanta abundància. Durant aquest període, si algú s'ha atrevit a expressar temença per un excés d'opcions, ha estat objecte de renys. "Et falta entrenament en l'exercici de la democràcia", li deien. "És una etapa indispensable i summament útil".

De cop, s'ha produït una escampada i ja hi ha organitzacions "històriques" que s'esfilagarsen i donen naixença a nous grups. És una manera de reproduir-se asexualment que fa pensar en els protozous, per una pura associació d'idees. En un altre aspecte hi ha qui gamba amb les denominacions i al públic ens fa l'efecte que estira cartes de la pila sense esperar que siguin repartides segons les regles del joc. Vist en fred (si ara fos possible de mirar-s'ho així) i des de fora —fins on l'allunyament no signifiqui indiferència— semblaria que es tracta d'una simple qüestió de noms i que, per tant, no val la pena de caviHar-hi massa.

Quant al socialisme, el signe dels temps ho arrossega tot. Hi ha poca gent que s'arrisqui a confessar que no és socialista i si algú ho fa, s'afanya a explicar-se tot dissimulant i, si pot, penja l'etiqueta del felicitat adveniment a les seves antigues conviccions; així han vist la llum una varietat d'anagrames on una "S" acompanya altres inicials que, si anessin soles, resulta que coixejarien. Durant prop de quatre dècades, gairebé no hi havia ningú que gosés dir que era socialista. Actualment, gairebé ningú no gosa dir que no ho és. Un progrés palpable que fa creure que no hem de patir d'una manera especial pel que fa al triomf del socialisme, sinó més aviat per la humana inclinació d'abocar-nos tots en un mateix costat del vaixell.

En una ocasió, el president Companys va dir que les grans causes universals tenen molta gent que les defensa, però Catalunya només ens té a nosaltres. És bo definir-se i arrengrer-se, que en un afer tan important com aquest d'iniciar la represa dels drets ciutadans sigui buscat minuciosament cada matís per ajustar la militància a una exacta manera de pensar i de sentir. Però tot procurant una graduació de les urgències i conservant l'instint de saber on és la paret més alta i més sòlida amb la qual toparem. Si no ens mantenim units, ens exposarem una vegada més que les tries ens vinguin fetes des de fora i ens les penguin al coll com un dogal.

Són molts els qui creuen que no cal donar llustre a tantes sigles i que, de moment, potser n'hi hauria prou amb enarborar les de l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques. Pensen que, abans d'escollir primfiladament, cal conquistar la llibertat de poder fer-ho amb les màximes garanties.

● PERE CALDERS